

Globa: priimti be ribų

Aš buvau paėmęs globoti du vaikus: pirma – vieną, o po to – kitą. Jų negaliu daugiau palikti. Ne dėl to, kad vaikai darė ar daro tai, ko noriu aš, bet dėl atsakomybės. Esminis globos aspektas – priimi kažką, kas nebebus tavo, kas nėra tavo jau nuo pradžios.

Ir mūsų vaikai nėra mūsų nuo pat pradžių. O globos patirtyje tai yra dar aiškiau, nes nėra net miglotos užuominos į tai, kas gali būti prigimtinis priklausymas. Globos patirtis moko, ypač mus, ką reiškia mylėti globojamus vaikus, mūsų biologinius vaikus, žmoną. Ką reiškia mylėti namų kasdienybėje, ką egzistenciškai reiškia žodis „gailestingumas“.

Meilė yra arba namuose, jausmų kasdienybėje, arba jos visiškai neegzistuoja. Jėzus sakė, kad, jei nebūsime ištikimi mažuose dalykuose, nebūsime ištikimi ir dideliuose dalykuose. Jei nesi ištikimas savo žmonai, negali būti toks ir partijos idealams, nebent dėl naudos, ir iš tikrųjų idealas tau visai nerūpi.

Patirtis su dviem vaikais, kurie atėjo į mūsų namus (jie atvyko mano žmonos iniciatyva; pamenu, jai tada pasakiau: „Jei tu esi įsitikinusi, padarykime tai!“), – meilė, kuri, kaip rašo kunigas Giussani laiške Brolijai, mus praplečia, nes patikrina po truputį mus visus: pirmiausia mane, po to vaikus, kurie, kaip ir aš, nebuvo nusprendę imtis šio dalyko.

Pirmasis iš dviejų vaikų sušildė raktus žiebtuvėliu, nuėjo pas mokyklos direktorių ir, paduodamas jam tuos raktus, pasakė: „Aš juos suradau“. Mokyklos vadovas paėmė įkaitintus raktus į ranką ir ją nusidegino, buvo nuvežtas į greitosios pagalbos ligoninę. O antrasis vaikas vogdavo net mūsų namuose.

Globos patirtis yra patirtis kažko, kas nenumatyta tavo planuose, kas tiesiog įeina į tavo namus. Aš dėkingas savo žmonai, kad ji man suteikė progą išgyventi šią patirtį, kuri privertė savęs paklausti, ką reiškia mylėti namuose. Esmė – priimti kitą tokį, koks jis yra.

Iššūkis, slypintis ugdymo procese, yra ne tai, kad kitas atiduodamas globoti man, bet kad mes atiduodame save globoti kitam. Tai reiškia, kad tai, ką mes galvojame ir manome esant tikra mūsų gyvenime, patikime kitam. Globa yra pripažinimas, kad didžiausia meilė, kurią gali duoti kitam žmogui, yra ugdymas, perdavimas savo gyvenimo prasmės. Kunigas Giussani rašė: „Nenoriu jūsų įtikinti tuo, ką aš galvoju, bet noriu perduoti jums metodą, kad jūs galėtumėte patikrinti tai, ką aš sakau ir ką sako jums visi kiti“. Ugdymas yra tiesiog pasitikėjimas laisve, bet reikia mylėti, kad galėtum tai padaryti: pripažinti, kad kitas visiškai įėjo į tavo gyvenimą, jis kaip paslapties, dėl kurios gyvenimas yra sukurtas, ženklas. Meilė neturi ribų.

Pirmą vaiką, atėjusį į mūsų namus, palenkiau į savo pusę iš karto. Visi jam liepdavo nerūkyti. Kartą, kai buvome susėdę prie stalo ir baigėme valgyti, globotinio paklausiau: „Tu rūkai?“. Atsakymas buvo teigiamas. „Tai pavaišink mane cigarete“, – tariau.

Žmogus yra toks, koks yra, ir reikia pradėti nuo to, koks jis yra, priimti jį tokį, o ne kitokį, kokį mes matome jį savo sumanytame pakeitimo projekte. Žinoma, nereikia pamiršti, kad turime pasikeisti ir mes, ir jis. Išėties taškas yra priėmimas, o ne apskaičiavimai, daromi, galvojant apie ateitį. Dėl to globos atveju išėties taškas – ne tai, kad aš tave turėsiu palikti, o tai, kad tave paimu. Tai yra tas pats dalykas, kuris atsitinka ir su mano biologiniais vaikais: kad tikrai mylėtumėme kitą, turime suvokti, kad mes patys esame mylimi. Priimant kitą, kuriam galbūt „ne viskas tvarkoje“, reikia aiškiai ir sąmoningai suprasti, kad ir mums „ne viskas tvarkoje“. Mes turime poreikį!

Nesavanaudiškumas, kurio reikia ir globos atveju, ir auginat savo vaikus, bendraujant su žmona, draugais, yra meilės judesys. Jo metu pripažįstama kito žmogaus vertė mūsų gyvenime.